

Arrest

nr. 194 580 van 3 november 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J.d.D. NGUADI-POMBO
Jubelfeestlaan 71/8
1080 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (DRC) nationaliteit te zijn, op 2 november 2017 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 oktober 2017 tot teruggedrijving (bijlage 11), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 27 oktober 2017.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2017 om 10 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE, die de verzoekende partij bijstaat *loco* advocaat J.d.D. NGUADI-POMBO, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Congolese (DRC) nationaliteit te zijn, komt in de luchthaven van Zaventem toe op 27 oktober 2017 met een vlucht vanuit Kinshasa.

Op 27 oktober 2017 wordt hem de toegang tot het Rijk geweigerd.

Op 27 oktober 2017 wordt verzoeker gehoord door de federale politie te Zaventem.

Op 27 oktober 2017 krijgt verzoeker de mogelijkheid om een vragenlijst in te vullen, wat hij weigert.

Op 27 oktober 2017 wordt ten opzichte van verzoeker de beslissing genomen tot terugdrijving. Dit is de bestreden beslissing:

*“Op 27 OKT 2017 om 13:50 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal,
Werd door ondergetekende, C.C. (...)*

De heer/mevrouw

naam S. voornaam D.Z.

geboren op (...)1968 te B. geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.) wonende te [...]

houder van het document nationaal paspoort van Dem Rep Congo nummer (...)

afgegeven te M. op : 08/09/2017

houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door Belgische Ambassade in Kinshasa

geldig van 20.10.2017 tot 20.12.2017

voor een duur van 46 dagen met het oog op: [...]

afkomstig uit Kinshasa met (...), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

☐ (E) *Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)*

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart naar België te reizen voor toeristische doeleinden, meer bepaald naar Brussel om dingen te bekijken, zonder precisie. Betrokkene is niet in het bezit van enig document waaruit een gepland toeristisch verblijf blijkt (toeristische info, reisbrochures, geplande rondreis, ...). Hij verklaart hier vrienden en familie te hebben maar kan geen uitnodigingen of andere gegevens meegeven om deze verklaring te controleren. Betrokkene kan enkel de naam, B.C. meegeven als persoon die hem zou opwachten en rondleiden, deze persoon is ongekend in het nationaal register. Betrokkene is niet in het bezit van een hotelreservatie maar stelt deze wel te bezitten, hij is ze enkel thuis vergeten. De Federale Politie verschaft betrokkene de mogelijkheid om met iemand contact op te nemen voor een bevestiging van een hotelreservatie daar betrokkene op geen enkel moment kan meegeven waar hij zal verblijven. Enige tijd later legt betrokkene een handgenoteerd telefoonnummer voor en verklaart een reservatie te hebben in VANGOGHA hotel, na contactname met dit telefoonnummer wordt bevestigd dat betrokkene er enkel voor 1 nacht gereserveerd had op 21/10/2017 en deze reservatie niet langer geldig is. Betrokkene poogt nog telefonisch snel een nieuwe hotelreservatie te bekomen voor de duur van zijn 26 daags verblijf, maar dit pas nadat hij werd ingelicht dat hij niet voldeed aan de binnenkomstvoorwaarden.

(...)”

Op 27 oktober 2017 wordt een beslissing genomen tot intrekking van het visum van verzoeker.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

De vordering werd ingesteld binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze is gericht. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op

grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Verzoeker benadrukt dat hij in het bezit was van alle passende documenten waaruit het doel en de omstandigheden van zijn verblijf bleken. Hij was in het bezit van een geldig paspoort, van een visum type C, van een vliegticket, van 2500 euro en van zijn kredietkaart om zijn verblijf in België te financieren. De aflevering van het visum type C voor toeristische doeleinden is het bewijs bij uitstek dat de staatssecretaris het doel en de omstandigheden van het verblijf van verzoeker kende. Verzoeker wijst erop dat hij initieel op 21 oktober 2017 wilde afreizen naar België, maar omwille van een wijziging in zijn programma besloot hij op 27 oktober 2017 af te reizen. Verzoeker had zijn hotelreservatie niet geannuleerd en ging ervan uit dat deze nog steeds van kracht was, eens in België zou hij zijn hotelreservatie wijzigen. Verzoeker meent dat de bewering dat hij niet wist waar hij zou verblijven niet strookt met de realiteit en met de feitelijke elementen uit het dossier. Het is pas na contactopname van de grenspolitie met het hotel dat verzoeker vernam dat zijn reservatie was geannuleerd. Verzoeker wijst erop dat hij, eens geconfronteerd met dit feit, meldde dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikte om zijn verblijf te betalen en verklaarde dat een familielid, B.T.M., aangeboden had om hem ten laste te nemen voor de duur van zijn verblijf, gezien de annulatie van de hotelreservering. Verzoeker meent tevens dat de omstandigheid dat hij geen reisfolders en dergelijke bij zich had, niet als afdoende reden kan worden beschouwd om hem de toegang tot het grondgebied te ontfangen en hem terug te drijven. Verzoeker heeft verklaard dat hij wel in het bezit was van een toeristisch plan, maar dat hij vergeten was om dit mee te brengen. Hij voegt dit toeristisch plan als bijlage bij het verzoekschrift. Verzoeker wijst erop dat zijn oom hem aangeboden heeft om toeristische bezienswaardigheden in België bezoeken en voegt een schriftelijke bewijs hiervan als bijlage bij het verzoekschrift. Verzoeker wijst erop dat hij als alternatief heeft aangeboden te verblijven bij zijn oom en dat dit niet tegenstrijdig is met zijn reisdoel, noch met de omstandigheden van verblijf, die toeristisch zijn. Verzoeker wijst erop dat het visum type C hem werd toegekend door de Belgische ambassade nadat werd vastgesteld dat hij voldeed aan alle voorwaarden om zo'n visum te verkrijgen en na grondig onderzoek van het dossier. Verzoeker meent dat er bijgevolg geen redenen voorhanden zijn

om hem terug te drijven, nadat hem een visum werd toegekend en nadat dit visum werd vernietigd zonder deugdelijke motieven.

2.3.2.2.1. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de artikelen 2 en 3 van de vreemdelingenwet.

Artikel 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.”

Artikel 3, eerste lid, 3° en laatste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;

(...)

Wanneer de vreemdeling die moet worden teruggedreven houder is van een geldig visum, drijven de met de grenscontrole belaste overheden hem terug en, zo nodig, wordt het visum nietig verklaard of ingetrokken op beslissing van de minister of zijn gemachtigde. De Koning kan, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de nadere regels voor de toepassing van deze bepaling vaststellen.”

2.3.2.2.2. In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“□ (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart naar België te reizen voor toeristische doeleinden, meer bepaald naar Brussel om dingen te bekijken, zonder precisie. Betrokkene is niet in het bezit van enig document waaruit een gepland toeristisch verblijf blijkt (toeristische info, reisbrochures, geplande rondreis, ...). Hij verklaart hier vrienden en familie te hebben maar kan geen uitnodigingen of andere gegevens meegeven om deze verklaring te controleren. Betrokkene kan enkel de naam, B.C. meegeven als persoon die hem zou opwachten en rondleiden, deze persoon is ongekend in het nationaal register. Betrokkene is niet in het bezit van een hotelreservatie maar stelt deze wel te bezitten, hij is ze enkel thuis vergeten. De Federale Politie verschaft betrokkene de mogelijkheid om met iemand contact op te nemen voor een bevestiging van een hotelreservatie daar betrokkene op geen enkel moment kan meegeven waar hij zal verblijven. Enige tijd later legt betrokkene een handgenoteerd telefoonnummer voor en verklaart een reservatie te hebben in VANGOGHA hotel, na contactname met dit telefoonnummer wordt bevestigd dat betrokkene er enkel voor 1 nacht gereserveerd had op 21/10/2017 en deze reservatie niet langer geldig is.

Betrokkene poogt nog telefonisch snel een nieuwe hotelreservatie te bekomen voor de duur van zijn 26 daags verblijf, maar dit pas nadat hij werd ingelicht dat hij niet voldeed aan de binnenkomst-voorwaarden."

Uit de stukken van het dossier, met name het verslag van de Federale Politie te Zaventem van 27 oktober 2017, blijkt dat de verklaringen van verzoeker als volgt werden opgenomen:

"7. Vaststellingen en info :

- Betrokkene geeft te kennen dat hij het eigenlijk niet nodig vindt om nog papieren te overhandigen vermits hij al een visum heeft en als toerist komt. Hij verklaart dat hij geen bijkomende documenten kan voorleggen als toerist want hij komt gewoon op vakantie om wat vrienden en wat plaatsen te bezoeken. Hij kan geen uitnodigingen voorleggen van zijn vrienden en hij heeft geen informatie over te bezoeken toeristische plaatsen of trekpleisters. Hij kan er zelfs geen opnoemen. Hij verklaart een respectabel persoon te zijn en niet voor de eerste keer naar België te komen.

- Betrokkene geeft ons een naam van een vriend die hem in Brussel zou kunnen rondleiden: B. C. Hij verschaft ons - buiten het feit dat deze persoon een Belg is – over deze man geen verdere informatie. Wij kunnen B. C. niet terugvinden in het rijksregister. Betrokkene geeft ons te kennen dat er hem nog andere vrienden opwachten in de luchthaven.

- Wij stellen betrokkene in staat om contact op te nemen met iemand thuis om de hotelreservatie te laten overmaken . Hij brengt ons een half uur na het gesprek een papier met daarop volgend telefoonnummer : 003222170158 en de vermelding YOUTH HOSTEL HO. Hij meldt ons dat hij het via zijn telefoon niet goed kon verstaan omdat er een slechte verbinding was, maar hij denkt dat het 'VANGOGHA' was. Hij kan ons dus nog steeds niet vertellen van wanneer tot wanneer er overnachtingen geboekt zijn.

- Wat later krijgen wij telefoon van de genaamde O. D., RRN 74.04.01592-87. Zij zegt dat ze schoonfamilie is van S. en dat ze de nummer van het hotel van hem heeft. : 02/217.01.58. Het is het Van Gogh Hotel in de Rue Traversière in Brussel. Wij nemen contact op met het hotel in het bijzijn van S. De receptionist meldt ons dat er een reservatie was op naam van betrokkene voor één overnachting op 21/10/2017, maar deze reservatie werd geannuleerd op 19/10/2017. Hij vraagt ons of hij een nieuwe reservatie mag maken. Wij raden hem aan dit niet te doen. S. komt een beetje even later toch af met een rode map met daarop een telefoonnummer 003226439369 en de naam van Hotel Sirou.

- Betrokkene(n) heeft België reeds eerder bezocht. Dit kan niet aangetoond worden a.h.v. de Schengenstempels in zijn paspoort."

Hieruit blijkt dat de vaststellingen in de bestreden beslissingen steunen op de stukken van het administratief dossier.

Inzake de hotelreservatie blijkt uit het verslag van de Federale Politie te Zaventem van 27 oktober 2017 dat verzoeker geen hotelreservatie bij zich had en niet wist in welk hotel hij gereserveerd had. Na contactopname met iemand kon verzoeker een telefoonnummer geven en de vermoedelijke naam van zijn hotel, maar nog steeds geen data van overnachtingen. Na een nieuwe contactopname wordt een ander telefoonnummer meegedeeld, de politie belt dit nummer en verneemt dat er een reservatie was voor 21 oktober, die geannuleerd werd op 19 oktober. Bijgevolg steunt het op correcte gegevens en is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te oordelen: *"Betrokkene is niet in het bezit van een hotelreservatie maar stelt deze wel te bezitten, hij is ze enkel thuis vergeten. De Federale Politie verschaft betrokkene de mogelijkheid om met iemand contact op te nemen voor een bevestiging van een hotelreservatie daar betrokkene op geen enkel moment kan meegeven waar hij zal verblijven. Enige tijd later legt betrokkene een handgenoteerd telefoonnummer voor en verklaart een reservatie te hebben in VANGOGHA hotel, na contactname met dit telefoonnummer wordt bevestigd dat betrokkene er enkel voor 1 nacht gereserveerd had op 21/10/2017 en deze reservatie niet langer geldig is."* Waar verzoeker in het middel beweert dat hij zijn hotelreservatie niet had geannuleerd en ervan uitging dat die nog geldig was en hij ze kon verplaatsen, wordt vastgesteld dat dit niet strookt met de feiten zoals die blijken uit het administratief dossier: uit contactopname door de politie met het hotel blijkt dat de hotelreservatie voor 21 oktober geannuleerd werd op 19 oktober.

Inzake de toeristische info betwist verzoeker niet dat hij geen enkel document kon voorleggen. De omstandigheid dat hij bij huidig verzoekschrift een toeristisch programma voegt, doet hieraan geen afbreuk. De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002, nr. 110.548).

Waar verzoeker aanvoert dat zijn oom hem zou rondleiden in Brussel en in dit verband een verklaring van deze oom d.d. 28 oktober 2017 als bijlage bij het verzoekschrift voegt, wordt herhaald dat de wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing en wordt opgemerkt dat de Raad zijn bevoegdheid zou te buiten gaan door rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395), die *in casu* dateert van 27 oktober 2017.

In de bestreden beslissing wordt niet gesteld dat verzoeker over onvoldoende financiële middelen beschikt, zodat zijn opmerkingen in dit verband niet ter zake dienend zijn.

Verzoeker gaat ervan uit dat hem de toegang tot de Schengengrondgebied niet meer kan worden ontzegd nu hij alle documenten heeft voorgelegd teneinde zijn visum te verkrijgen en het visum op grond van die documenten ook werd goedgekeurd. Dit standpunt mist echter juridische grondslag. Wat de beslissing tot terugdrijving betreft, wijst de Raad op het bepaalde in artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet: *“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt: wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden.”*

De bepaling van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet moet, zoals blijkt uit de parlementaire voorbereiding dienaangaande (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijke welzijn, *Parl. St. Kamer*, 1995/96, nr. 364/1, 100), worden gelezen in het licht van de Schengenreglementering. Uit artikel 7 van de verordening (EG) 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscodel), blijkt dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan de voorwaarden voor betreding van het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staat. Een vreemdeling kan derhalve aan het bezit van een rechtsgeldig verstrekt eenvormig visum dat op basis van ondersteunende stukken werd uitgereikt, niet de verwachting ontleenen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het betreden van het Schengengrondgebied vervuld zijn of dat hij niet meer gecontroleerd zou mogen worden. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker lijkt voor te houden, laat de vreemdelingenwet (met name artikel 3 van de vreemdelingenwet en *in casu* meer bepaald artikel 3, eerste lid, 3° van deze wet) wel degelijk toe dat de elementen die tot het toekennen van het visum hebben geleid, opnieuw worden beoordeeld bij het overschrijden van de Schengengrenzen.

De loutere omstandigheid dat aan verzoeker een visum werd toegekend, brengt dus niet met zich mee dat hij zonder meer recht heeft op toegang tot het grondgebied.

Volledigheidshalve wordt hieraan toegevoegd dat artikel 30 van de Visumcode uitdrukkelijk bepaalt dat aan het bezit van een eenvormig visum als zodanig geen automatisch recht op binnenkomst kan worden ontleend, terwijl artikel 34.1-2 van de Visumcode ook uitdrukkelijk in de mogelijkheid voorziet om een reeds afgegeven visum nietig te verklaren of in te trekken. *In casu* werd het visum van verzoeker ingetrokken.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de artikelen 2 en 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond.

Het enig middel is niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie november tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

A. DE SMET